

Nieuwsbrief Vriendenkring

Onderweg met Christine Gruwez

Kunst en verlangen

Over het mondig worden van de kunst (5)

'Nun entschleiert es sich mit einemmal:

O gib acht! Gib acht!

Weites Wunderland ist aufgetan'

Alban Berg, Carl Hauptman, 7 Frühe Lieder, 1907, 'Nacht'

'Ik geloof steeds meer dat het verlangen naar een beeld, het verlangen om iets bepaalds te zien het enige is waar ik als kunstenaar op kan koersen. Ik verlang naar een beeld waarin de natuur als een schepping verschijnt, als een verschijnsel dat een eigen leven heeft en tegelijkertijd helemaal geordend is.

Gijs Frieling – Ter gelegenheid van 'A mon seul désir', tentoonstelling en installaties in het Bonnefanten Museum, Maastricht 2008-2009

Verlangen is een welbepaalde verhouding. Het is een wijze waarop je in relatie kan treden met de werkelijkheid. Met datgene wat je omringt en met datgene wat je in jezelf draagt. Daarbij gaat het op de eerste plaats om een zich richten, zoals ook bij het boogschieten de boog gespannen wordt en de pijl mede een richting krijgt. Verlangend richt je je op datgene wat er nog niet is. Misschien zelfs op datgene wat er niet is en waarvan je niet op voorhand kan weten of het er ooit kan zijn. Precies deze spanning houdt je verlangen gaande.

Je kan niet verlangen naar wat er al is. De behoefte om dat wat er al is blijvend te maken, als een soort permanent je ter beschikking staan, is geen verlangen. Dit is uit nood geboren, terwijl verlangen zijn oorsprong neemt in een moment van vrijheid. Juist omdat verlangen vrijheid vooronderstelt, is het van geen andere factor afhankelijk dan van zichzelf. Dit betekent dat het zich steeds weer opnieuw kan richten. Als het om verlangen gaat, staat de boog steeds gespannen!

Kunst is uitdrukking van dit verlangen. Een verlangen dat zowel bij de kunstenaar als bij de 'liefhebber' van kunst een richting zoekt en dat naar zijn wezen 'eros' is. Dit betekent dat het onstilbaar is. Waardoor het wakker blijft. Voldoening en voldaanheid hollen het verlangen uit. Voldaanheid roept onvoldaanheid op, het tegendeel van verlangen! Het verlangen gaat wegzinken in een soort onmacht om zichzelf nog op te roepen. Kunst wordt dan tot een consumptieproduct herleid. En het onstilbare van de eros, wordt het onverzadigbare van het consumeren. Het nooit genoeg kunnen krijgen. 'Gekooide kunst' in de woorden van Gijs Frieling.

Terwijl het verlangen als dynamiek de mogelijkheid opent om in de dynamiek van de werkelijkheid binnen te treden. Verlangen is het gebaar waarmee je naar de werkelijkheid toegaat en daardoor word je ontvankelijk voor haar gebaren. Voor Frieling is schilderkunst: *'... in de meest essentiële zin een kunst van gebaren, het gaat om gebaren en die gebaren neem je als toeschouwer over, je gaat ze zien. En daardoor word je bewust ervan dat de zichtbare wereld zelf uit*

*gebaren bestaat. Uiteindelijk is er niets in de wereld een statisch beeld. Het is altijd onderdeel van een gebaar en de hele wereld is een samen-spel van allemaal gebaren met verschillende tijden en ritmes. Het maken van een schilderij representeert in de handelingen van de schilder dat proces.*¹

Het beeld waarnaar het verlangen van Gijs Frieling uitgaat kan geen ander dan een dynamisch beeld zijn. Aan deze dynamiek van verlangen, aan dit samenspel van gebaren, waarin de werkelijkheid verschijnt, neemt ook de toeschouwer actief deel. Het is ook zijn verlangen. Aan dit verlangen kan door geen afzonderlijke uitbeelding worden voldaan, maar omgekeerd, iedere uitbeelding wakkert het verlangen aan. En opent weer nieuwe vergezichten.

Daarom alleen al is een kunstwerk niet voltooid, maar verschijnt als een tussenhalte in het onderweg zijn naar dat wat nog niet is gekend.

Annet Lans, soliste bij het Nederlands Kamerkoor, noemde dit bij een karakterisering van de Sieben Frühen Lieder van Alban Berg 'de weg van diegene die niet terug naar huis wil'. Verlangen wil niet terug naar waar het vertrokken is, hoeveel voldoening dit ook moge geven, maar wil verder, het onbekende, 'das weite Wunderland' tegemoet.²

Christine Gruwez

1 Uit een interview met Janneke Sauer, 2009. zie www.gijsfrieling.nl

2 Annet Lans, ter gelegenheid van de Conferentie 'Vrijheid en Liefde in de Filosofie van de Vrijheid', November 2010.

Kijken naar een zelfportret van Rembrandt

Samenvattend verslag van de lezing van Christine op de vriendenuitstap van 23 januari 2011.

Stelt u zich voor: een zeventigtal vrienden in een bovenzaaltje van een bekend Haags restaurant, met vooraan Christine, en naast haar, zonder beamer, op een ter plekke geïnstalleerd verhoog, een reproductie van het laatste portret dat Rembrandt van zichzelf schilderde. De tonen en tinten van het portret passen wonderwel bij het donkerbruine karakter van de ruimte. We zijn in een moderne grootstad terechtgekomen op een plekje waar het licht niet door allerlei hoogtechnologische toestanden voortgebracht wordt, maar de kans krijgt om te "verschijnen", op te "lichten" in een 17de-eeuws schilderij.

Een aantal beschouwingen en vanzelfsprekend opkomende associaties bij het zien van dit portret, horend bij een hedendaags bewustzijn, bij het perspectivisch kijken en den-

ken, moeten we even proberen loslaten. De zelfportretten die Rembrandt gedurende zijn hele leven geschilderd heeft, zijn niet de illustraties van een biografie, hoewel het uiteraard voor de hand ligt om de lange reeks van schilderijen te zien als een voorbijtrekkend landschap van zijn leven.

Rembrandts portretten hebben niet het nadrukkelijke zichzelf representeren of het introspectieve van de portretten van modernere meesters. Ze verschijnen ook niet in een inscenering, in taferelen, al dan niet bijbels, waarin bepaalde personen herkenbaar zijn. En ze zijn ook te onderscheiden van de "tronies", de studie van de menselijke gelaatsuitdrukking die Rembrandt, vaak met zichzelf als model, gemaakt heeft.

Wat maakt de zelfportretten van Rembrandt zo bijzonder?

De film van Bert Haanstra, *Rembrandt, schilder van de mens* (1956), biedt een mogelijke instap om dit bijzondere op het spoor te komen. In een overvloeiende reeks van de portretten ontstaat het effect alsof de kijker en de man op het schilderij oogcontact houden. De verschillen in leeftijd en uitdrukking wijken daardoor een stuk naar de achtergrond, en juist datgene wat het meest hetzelfde blijft, de blik van een mens, komt op de voorgrond. Dit noemt Christine een eerste moment van epifanie: het aangezicht als plaats van in verschijning treden.

De ervaring van Renée van de Vall, filosofe en sociologe werkzaam aan de universiteit van Maastricht, op een Rembrandt-tentoonstelling, beschreven in haar boek *At the Edges of Vision: Contemporary Spectatorship*, leidt naar nog een tweede laag. In een aandachtig en telkens herhaald kijken vanuit een ander gezichtspunt naar het zelfportret van Rembrandt met de twee cirkels, overkomt haar als het ware de gewaarwording van een 'bijna levend' portret. Telkens ze kijkt, lijkt het of het portret een andere uitdrukking heeft aangenomen, en daar doorheen lijkt het toe te nemen in aanwezigheid. Bij nader toezien valt op hoe omfloerst en

onscherp het gezicht geschilderd is. Er zijn zowel stukjes grondlaag te zien, als partijen waarop de verf dik en met grove streken is aangebracht. Rembrandt gebruikt deze techniek heel vaak bij (zelf)portretten, en zeer toegespitst bij het aangezicht. Het verleent de gezichten een subtiele beweeglijkheid. Wat zich door deze bijzondere techniek afspeelt, is het gaandeweg ontdekken van een zekere wederkerigheid. Het lijkt of de geschilderde man mijn blik beantwoordt. De beweeglijkheid in Rembrandts schildertechniek, maakt dat ik in het aangezicht iemand kan ontmoeten. Het aangezicht doorbreekt als het ware de blik die alles in perspectief plaatst, doorbreekt de Cartesiaanse blik die geen wederkerigheid toelaat. Dit noemt Christine een tweede moment van epifanie.

Wat gebeurt er als we de Cartesiaanse blik aanwenden? Zien we Rembrandt? Ja, in zijn 63^e levensjaar, in die en die kledij, met deze welbepaalde uitdrukking, ... Maar je kunt ook zo kijken dat de mogelijkheid ontstaat dat de mens Rembrandt in verschijning kan treden. Opdat dit kan gebeuren, moet ik bereid zijn de wederkerigheid van de blik aan te gaan, bereid zijn om zelf aanwezig te worden. Het is een proces van verinnerlijking, van meditatie. Dit is niet langer een kijken dat een plaats toekent, maar een tasten, de waarneming de tijd geven om zich met werkelijkheid te vullen. Dan kan mogelijks een ontmoeting tussen kunstenaar en toeschouwer zich afspeelen.

Verslag: An Notebaert

Met dank voor de notities van Christine en Marie Anne.

Beste Vrienden van Christine

Onze kring rondom Christine is ontstaan vanuit het ideaal haar vrij te stellen om meer toe te komen aan nieuwe opgaven. In de vorige nieuwsbrief heeft u meer kunnen lezen over het schrijfproject en de vriendenuitstap naar het Mauritshuis in het kader van 'het mondig worden van de kunst'. In deze nieuwsbrief komt het aspect van de dialoog sterk naar voren. Intern met vrienden samen tijdens de geplande vriendendag en meer extern met tijdgenoten zoals o.a. in de voorgenomen vriendenreis naar Israël.

Voor dit alles willen we Christine de ruimte bieden. Hiervoor hebben we jaarlijks ca. € 35.000,- nodig. Van de 90 vrienden hebben er verleden jaar 60 hieraan met in het totaal € 19.000,- bijgedragen. De 30 vrienden die nog niet betaalden, ontvangen een extra oproep bij deze nieuwsbrief om dit alsnog te doen. Aan alle anderen wordt gevraagd hun bijdrage over 2011 vóór 1 mei te voldoen. De maandelijkse bijdragen aan Christine en An Notebaert worden vooraf beschikbaar gesteld.

Wij stellen het zeer op prijs wanneer u vrienden weet te werven voor de kring.

De actieve dialoog in de samenleving wordt alleen maar urgenter; het doel van deze vriendenkring hiermee ook! Ik hoop namens de initiatiefnemers dat u uw warme steun wederom in 2011 tot uitdrukking wilt brengen.

Ignaz Anderson

Tijdgenoten Onderweg: Uniek reisaanbod voor de Vrienden van Christine Gruwez

Voorjaar 2012 : Naar Jeruzalem en het Heilig Land

“In het teken van de dialoog”.

Er is wel geen plek ter wereld die zozeer in het hart van de tijdsgebeurtenissen staat als het Heilig Land, met Jeruzalem als centrum en inzet voor steeds harder wordende conflicten en strijd. Toch is het op deze plek dat de blik van zo velen gericht is, zoals wanneer de zieners en profeten uit de drie religies van Abraham, het einde der tijden aankondigend, het Nieuwe Jeruzalem zien neerdalen, 'getooid als een bruid'.

In dit spanningsveld, tussen een terugkeer naar het oude, verloren paradijs en een stap in de richting van het nog nieuwe en dus onbekende, zal deze reis zich thematisch bewegen. In het teken van een doorgaand onderzoek naar de mogelijkheden voorwaarden tot een dialoog. Naast een uitgebreid bezoek aan Jeruzalem zullen ook de belangrijkste plaatsen voor het Jodendom, het Christendom en de Islam worden bezocht. Een nieuw initiatief voor de Vriendenkring. We gaan in de mooiste tijd van het jaar, wanneer alles in bloei staat.

Voorlopige data: Vertrek zondag 18 maart 2012; terugreis woensdag 4 april 2012.

Aantal deelnemers 28 maximaal.

Voorlopig gaat het om een polsen van de belangstelling onder de leden van de Vriendenkring. Suggesties voor het reisprogramma zijn welkom. Wie nu lid wordt kan zich uiteraard ook opgeven als belangstellende voor deze reis.

Omstreeks vier weken na verschijning van deze nieuwsbrief verwachten wij een eerste indruk te hebben van de belangstelling en hopen we met een voorlopig reisplan, inclusief reissom te komen.

• Vriendendag zondag 10 april 2011 in Oss •

Lieve vrienden,

Voor de 4^e keer treffen wij elkaar, vrienden, onderweg met Christine Gruwez.

In Den Haag begonnen in april 2008, voerde de weg twee jaren achter elkaar naar Antwerpen waar ons telkens een hartverwarmend en persoonlijk onthaal wachtte in het prachtige gebouw van de de Hiberniaschool aan de Volksstraat. Mede door de vele persoonlijke handen en harten die daar aan het werk gingen, voelde een ieder zich er meteen thuis.

Nu leidt de weg naar Oss, waar de ontmoeting tussen Noord en Zuid een iets andere vorm en inhoud zal krijgen. Wij zullen de gasten zijn van museum Jan Cunen, in 1935 gesticht als museum voor stad en streek, maar nu sinds de jaren 90 (volgens de eigen website www.museumjancunen.nl) een dynamisch museum, gericht op hedendaagse en 19^e eeuwse kunst met educatie als speerpunt. Het museum werkt multidisciplinair en schakelt graag kunstenaars in bij educatieve programma's.

Waarom juist Oss? Deze voor velen onbekende en niet om zijn schoonheid geprezen stad, die wij vooral met Unox en Organon associëren?

Juist vanwege dat museum, waarin sinds 6 februari 2011 in een grote bovenzaal met prachtige donkere houten lambriseringen door Gijs Frieling en zijn 6 assistenten alle muren voorzien zijn van kleurrijke muurschilderingen met afbeeldingen van hoogtepunten uit de schilderkunst (in de visie van de kunstenaar) vanaf Giotto tot aan de dag van vandaag. Eerder bracht Gijs Frieling op een dergelijke manier in het Bonnefantenmuseum in Maastricht muurschilderingen aan (*À mon seul desir*) Manon Berendse schreef daarover in het FD: "*Het gaat Frieling niet zozeer om de kunstenaar als ego, die de wanden spontaan moet vullen, maar om het verbeelden van zaken die er werkelijk toe doen*". Deze zinsnede is zeker ook van toepassing op de schilderingen in Oss die de komende 2 jaar deel zullen blijven uitmaken van de collectie van het museum.

Gijs Frieling (1966) heeft heel specifieke ideeën over de rol van de kunst en de kunstenaar in de toekomst. Bovendien verstaat hij de kunst daar inspirerend over te spreken. Gezien de lijn die we nu al enige jaren met Christine volgen over het mondig worden van de kunst lag het voor de hand deze noorderling en zuiderling met elkaar in gesprek te laten gaan. En zo zal het ook gebeuren: niet alleen voert Christine het woord, eerst is Gijs aan de beurt en vervolgens gaan zij de dialoog met elkaar en de vrienden aan.

Als onderwerp kozen zij: **Gekooide kunst?**, over de rol van de kunstenaar in de toekomst.

Wij hopen dat u het avontuur van onbekende gebieden en de dialoog wilt aangaan.

Tot zondag 10 april,
Namens de initiatiefgroep
Margriet Idenburg-de Savornin Lohman

Programma

- 13.15 uur Inloop met koffie en thee
- 14.00 uur Opening
- 14.10 uur Inleiding Gijs Frieling
- 14.35 uur Inleiding Christine Gruwez
- 15.00 uur Dialoog Christine en Gijs uitlopend in een gesprek met de Vrienden
- 16.00 uur Afsluiting
Tenslotte informele gesprekken en ontmoetingen met een drankje tot
- 16.50 uur Museum gaat bijna sluiten

Op de terugweg biedt de mooie oude binnenstad van 's-Hertogenbosch volop aantrekkelijke eetgelegenheden om deze dag feestelijk af te sluiten.

Opgaven via de Iona Stichting liefst per email iona@iona.nl vóór 3 april a.s.

Museum Jan Cunen,
Molenstraat 65, 5341 GC Oss
tel. 0412 629 328
www.museumjancunen.nl

Openbaar vervoer: Museum Jan Cunen ligt in het centrum van Oss, op loopafstand van het NS-Station. Op dit station komen treinen aan uit de richtingen 's-Hertogenbosch en Nijmegen en regionale bussen.

Auto: Oss ligt tussen 's-Hertogenbosch en Nijmegen. Neem op de A50/A59 de afslag Oss/Heesch. Aan het einde van de afslag gaat u rechts de Cereslaan op. Vervolgens houdt u de borden richting centrum aan. In de nabijheid van het museum is het op zondag gratis parkeren.

Stand van Zaken

Beste vrienden,
Even een kort bericht over hoe het schrijfproject er op dit ogenblik voorstaat.

Nadat - zoals bekend - in september 2010 Hans van Oort zich heeft teruggetrokken hebben een aantal gesprekken plaatsgevonden waaronder ook herhaaldelijk overleg met de initiatiefgroep voor de Vriendenkring.

Uit deze intense wisselwerking is het besluit gerijpt om het materiaal dat nu voorhanden is, om te werken tot een publicatie voor een ruimer publiek.

Daardoor wordt ook mogelijk dat het thema van het manicheïsme verder kan worden verdiept in een dialoog met het huidige tijdsgebeuren, zoals dit reeds een eerste keer is gebeurd bij *Tijdgenoten onderweg*.

- Enkele thema's die zich daarbij aandienen zijn o.a.
- het verlangen naar werkelijkheid in een spektakelcultuur die de toegang daartoe verhindert en door wie de werkelijkheid 'taboe' is;
 - de samenhang tussen het doorleven van een conflict en het ontwerpen van een toekomst die nieuw wordt (de

- creatieve potentie in een conflict);
- het spanningsveld tussen verschuiving (stoelendans!), verandering (het oude in een nieuw kleed) en omvorming (het nieuwe dat principieel niet bij voorbaat kan gekend worden).

De blikrichting is daarbij de toekomst van het manicheïsme, zoals dit zich nu reeds aankondigt. Het onderzoek dat ik sinds begin 2008 hoofdzakelijk aan het historische manicheïsme en de Middelliraanse geschriften heb gewijd, toont zich daartoe als van onmisbaar belang. Bijvoorbeeld het conflictmodel, zoals het in de manichese mythos inherent aanwezig is, verwijst onmiddellijk naar de vraag betreffende de creatieve potentie in ieder conflict.

Op dit ogenblik schrijf ik het nawoord bij de uitgave van de Nederlandse vertaling van de *Hemelse Hiërarchie*, van Dionysios de Areopagiet (een Iona Project). Daarin wordt aan de hand van de uitbeelding van engelen in de kunst de verhouding tussen wezen en beeld getoetst.

Christine Gruwez, maart 2011

Details van Pizzeria Vasari 2010, muurschildering in museum Jan Cunen, caseineverf, 500×600×1900.

Kijk voor meer schilderijen en achtergronden op www.gijsfrieling.nl
Of zoek "Gijs Frieling" op YouTube

Mani en Rudolf Steiner

Over de bron van kunst en kunstenaarschap

In het manicheïsme vervulde kunst niet alleen geen ondergeschikte rol (dit wil zeggen: in dienst van de leer) maar was het bindend middel dat openbaring en verkondiging, cultus en gemeenschap tot een levend geheel maakte. Dit roept vele vragen op, waaronder ook de onontkoombare vraag: uit welke bron stroomde Mani's kunstenaarschap?

In een voordracht gehouden te Wenen op 1 juni 1918 gaat Steiner in op deze vraag, zonder dat daarbij uitdrukkelijk naar Mani en het manicheïsme verwezen wordt. Hij heeft het over het verband tussen geesteswetenschappelijk inzicht in hedendaagse zin en het scheppend kunstenaarschap: *'De bron waaruit de kunstenaar scheidt is precies dezelfde als deze waaruit diegene put die de geestelijke werkelijkheid waarneemt en ervaart'*, en verder *'Het moet benadrukt worden dat de bron uit dewelke kunstenaar en ziener in bovenstaande zin putten, één en dezelfde is.'*

In diezelfde voordracht zet Steiner verder uiteen hoe diegene die inzicht heeft verworven in de werkelijkheid van het geestelijke dit inzicht ook in levende begrippen weet te vertalen, terwijl de kunstenaar ditzelfde inzicht inlijft in de materie en het een zichtbare gestalte geeft.

Van Mani is bekend hoe hij naargelang de culturele context, zijn verkondiging wist te vertalen in de begrippen die in die context gangbaar waren. Alhoewel dit vaker als 'synchretisme' wordt geduid, kan men het ook beschouwen als een vorm van kunst. Mani immers lijft zijn weten van de geestelijke werkelijkheid, die hem door bemiddeling van zijn Syzygos (zijn tweeling-Zelf) innerlijk is geopenbaard, in in het 'materiaal' dat hem via een bepaalde religieuze context ter beschikking werd gesteld. Dit 'weten' maakt deel uit van

Goed en kwaad in De Zonneboom

Op zaterdag 26 maart 2011 (12.00 - 17.00) staat in De Zonneboom in Leiden een lezing en gesprek met Christine rond manicheïsme en het omgaan met goed en kwaad in deze tijd op het programma. Tijdens deze bijeenkomst wordt ook haar essay *Mani en Rudolf Steiner* gepresenteerd. • info@dezonneboom.nl

Mani als 'Seher', terwijl dit kunnen inlijven in reeds voorhanden zijn 'materiaal' deel uitmaakt van Mani als 'Künstler'.

'Mijn wijsheid, ik legde haar neer in mijn schriften en ik schilderde haar in mijn beeld.'

Beide, wijsheid en kunst stonden bij Mani in het teken van een werken aan het gaandeweg doordringen van de aarde met gelouterde lichtkracht, opdat aan het einde der tijden 'Frashegird', dit betekent: de 'transfiguratie' van de aarde zou kunnen plaatsvinden.

Uit: *'Mani en Rudolf Steiner'*, uitgegeven door Nearchus, ISBN 978 90 73310 66 7, 82 p.

Recent verschenen:

Peter Idenburg, *Kentering en Keerpunt – Kunst als inspiratiebron voor zelfinzicht*, uitg. Altamira. ISBN 978-90-6963-941-3 Bevat afbeeldingen van 37 kunstwerken, waaronder 24 van Jakob's worsteling met de engel. Dit boek ontleent veel aan het kijken naar schilderijen met Christine Gruwez.

Zie voor meer informatie: www.altamira.nl of www.leadershipcoach.nl/index.php?cid=68

Chartres; verheffing van de ziel tot de geest, een mysterie-impuls van de Nieuwe Mens

Conferentie van 3 t/m 8 mei 2011 in Chartres. Met medewerking van Christine Gruwez, Frans Lutters, Wim Veltman e.a.

De kathedraal in Chartres kan worden gezien en ervaren als een groot wonder, als een geschenk voor de hele mensheid, een mysterieplaats. Er zijn plaatsen op aarde waar je tot heden iets van de voortzetting en metamorfose van een oude in een nieuwe mysterie-impuls kunt ervaren. Onder deze neemt de kathedraal van Chartres (pelgrims- en inwijdingsoord in één) een belangrijke plaats in. Samen komen te Chartres is naast het weerzien van oude bekende medereizigers, ook een manier om de vruchten van het reizen in het teken van Brandaan, tot kiem te laten worden.

Tijdens de ochtenden worden in Maison St. Yves de voordrachten gehouden. Op de middagen zijn er rondleidingen en zijn er verschillende workshops (tekenen, zingen enz.).

De kosten voor het bijwonen van de conferentie bedragen € 320,- p.p. Voor meer informatie en om zich aan te melden (graag zo spoedig mogelijk): Stichting Brandaan Reizen, Postbus 773, 6800 AT te Arnhem. Tel. 026 4426619, e-mail: info@brandaanreizen.nl - Zie www.brandaanreizen.nl

Dick Blokker

Colofon

Deze Nieuwsbrief is een uitgave van de Iona Stichting
Initiatiefgroep van de Vriendenkring: Peter en Margriet Idenburg - de Savornin Lohman, Tettje van Wageningen - van Osselen, Dolf van Aalderen, Michiel ter Horst en Ignaz Anderson
Eindredactie: Margriet Idenburg
Grafische vormgeving: Gerard Bik BNO
Foto's: iona archief
Oplage 450 ex.
De volgende Nieuwsbrief verschijnt najaar 2011

Iona Stichting
Herengracht 276
1016 BX Amsterdam
Tel: +3120 6233 353
Fax: +3120 6274 856
E-mail: iona@iona.nl
Web: www.iona.nl
ING: 14.27.404 o.v.v. Vriendenkring Christine